Judikatūras krājums

VISPĀRĒJĀS TIESAS SPRIEDUMS (devītā palāta paplašinātā sastāvā)

2020. gada 5. oktobrī*

Konkurence – Aizliegtas vienošanās – Administratīvais process – Lēmumi, ar kuriem uzdots veikt pārbaudes – Iebilde par prettiesiskumu attiecībā uz Regulas (EK) Nr. 1/2003 20. pantu – Tiesības uz efektīvu tiesību aizsardzību – Pienākums norādīt pamatojumu – Tiesības uz domicila neaizskaramību – Pietiekami nopietni netiešie pierādījumi – Samērīgums – Prasība atcelt tiesību aktu – Iebildumi saistībā ar pārbaudes norisi – Atteikums nodrošināt ar privāto dzīvi saistītu datu konfidencialitātes aizsardzību – Nepieņemamība

Lietā T-255/17

Les Mousquetaires, Parīze (Francija),

ITM Entreprises, Parīze,

ko pārstāv *N. Jalabert-Doury*, *B. Chemama* un *K. Mebarek*, *avocats*,

prasītājas,

pret

Eiropas Komisiju, ko pārstāv *B. Mongin*, *A. Dawes* un *I. Rogalski*, pārstāvji, kuriem palīdz *F. Ninane*, *avocate*,

atbildētāja,

ko atbalsta

Eiropas Savienības Padome, ko pārstāv *S. Boelaert*, *S. Petrova* un *O. Segnana*, pārstāvji,

persona, kas iestājusies lietā,

par prasību, kura ir pamatota ar LESD 263. pantu un ar kuru lūgts atcelt, pirmkārt, galvenokārt Komisijas 2017. gada 21. februāra Lēmumu C(2017) 1361 *final*, ar ko *Les Mousquetaires*, kā arī visām tās tieši vai netieši kontrolētām sabiedrībām pieprasa pakļauties pārbaudei atbilstoši Padomes Regulas (EK) Nr. 1/2003 20. panta 1. un 4. punktam (lieta AT.40466 – *Tute* 1), kā arī Komisijas 2017. gada 21. februāra Lēmumu C(2017) 1360 *final*, ar ko *Les Mousquetaires*, kā arī visām tās tieši vai netieši kontrolētām sabiedrībām pieprasa pakļauties pārbaudei atbilstoši Padomes Regulas (EK) Nr. 1/2003 20. panta 1. un 4. punktam (lieta AT.40467 – *Tute* 2), un – pakārtoti – Komisijas 2017. gada 9. februāra Lēmuma C(2017) 1057 *final*, ar ko *Intermarché*, kā arī visām tās tieši vai netieši kontrolētām sabiedrībām pieprasa pakļauties pārbaudei atbilstoši Padomes Regulas (EK) Nr. 1/2003 20. panta 1. un 4. punktam (lieta AT.40466 – *Tute* 1), kā arī Komisijas 2017. gada 9. februāra Lēmuma C(2017) 1061 *final*, ar ko *Intermarché*, kā arī visām tās tieši vai netieši

* Tiesvedības valoda – franču.

kontrolētām sabiedrībām pieprasa pakļauties pārbaudei atbilstoši Padomes Regulas (EK) Nr. 1/2003 20. panta 1. un 4. punktam (lieta AT.40467 – *Tute* 2), un, otrkārt, lēmumu, pamatojoties uz kuru Komisija, pirmām kārtām, caurskatīja un pārkopēja sakaru līdzekļos un datu uzglabāšanas līdzekļos ietvertos datus, tostarp ar šo līdzekļu izmantotāju privāto dzīvi saistītus datus un, otrām kārtām, noraidīja prasītāju iesniegto lūgumu par minēto datu atprasīšanu,

VISPĀRĒJĀ TIESA (devītā palāta paplašinātā sastāvā)

šādā sastāvā: palātas priekšsēdētājs S. Žervazonī [*S. Gervasoni*] (referents), tiesneši L. Madise [*L. Madise*], R. da Silva Pasošs [*R. da Silva Passos*], K. Kovalika-Baņčika [*K. Kowalik-Bańczyk*] un K. Makiokī [*C. Mac Eochaidh*],

sekretāre: M. Maresko [*M. Marescaux*], administratore,

ņemot vērā tiesvedības rakstveida daļu un 2020. gada 30. janvāra tiesas sēdi,

pasludina šo spriedumu.

Spriedums [1]

[..]

III. Tiesvedība un lietas dalībnieku prasījumi

12 Ar prasības pieteikumu, kas Vispārējās tiesas kancelejā iesniegts 2017. gada 28. aprīlī, prasītājas cēla šo prasību.

13 Ar dokumentu, kas Vispārējās tiesas kancelejā iesniegts 2017. gada 28. jūlijā, Eiropas Savienības Padome lūdza atļauju iestāties lietā Komisijas prasījumu atbalstam. Ar 2017. gada 22. septembra lēmumu Vispārējās tiesas devītās palātas priekšsēdētājs atļāva iestāšanos lietā. Padome iesniedza procesuālo rakstu, un noteiktajos termiņos puses iesniedza savus apsvērumus par to.

14 Prasības pieteikumā prasītājas lūdz Vispārējo tiesu:

– veikt procesa organizatorisko pasākumu, uzdodot Komisijai precizēt prezumpcijas un iesniegt tās rīcībā esošos netiešos pierādījumus, kas attaisnotu 2017. gada 9. un 21. februāra lēmumu (turpmāk tekstā – "apstrīdētie lēmumi") priekšmetu un mērķi;

– atcelt 2017. gada 21. februāra lēmumus;

– pakārtoti – atcelt 2017. gada 9. februāra lēmumus;

– atcelt lēmumu, ar ko Komisija, pirmām kārtām, caurskatīja un pārkopēja sakaru līdzekļos un datu uzglabāšanas līdzekļos ietvertos datus, tostarp ar šo līdzekļu izmantotāju privāto dzīvi saistītus datus un, otrām kārtām, noraidīja prasītāju iesniegto lūgumu par minēto datu atprasīšanu;

– piespriest Komisijai un Padomei atlīdzināt tiesāšanās izdevumus.

1 Ietverti tikai tie šā sprieduma punkti, kuru publicēšanu Vispārējā tiesa uzskata par lietderīgu.

15 Replikā prasītājas attiecībā uz saviem prasījumiem saistībā ar 2017. gada 9. februāra lēmumiem ir precizējušas, ka tās galvenokārt lūdz šos lēmumus atzīt par spēkā neesošiem, tādēļ ka tie netika paziņoti parastajā kārtībā, bet pakārtoti – tos atcelt.

16 Komisija, ko atbalsta Padome, lūdz Vispārējo tiesu:

– noraidīt prasību;

– piespriest prasītājām atlīdzināt tiesāšanās izdevumus.

[..]

IV. Juridiskais pamatojums

[..]

A. Par pieņemamību

1. Par ceturtā prasījuma pieņemamību

30 Ir uzskatāms, ka ar ceturto prasījumu tiek lūgts atcelt, pirmām kārtām, apgalvoto Komisijas lēmumu iegūt un pārkopēt datus saistībā ar prasītāju konkrētu darbinieku un vadītāju privāto dzīvi un, otrām kārtām, lēmumu, ar ko noraidīts prasītāju iesniegtais lūgums par šo datu atprasījumu (skat. šā sprieduma 14. punkta ceturto ievilkumu).

31 Kā liecina prasības pieteikums un replika un kā apliecināts arī Komisijas procesuālajos rakstos, šā prasījuma pirmo daļu var interpretēt tādējādi, ka tā attiecas uz atteikumu nodrošināt aplūkojamo privāto datu konfidencialitātes aizsardzību.

32 Attiecībā uz prasītāju interesi celt prasību par šo atteikumu, kuras esamību Komisija noraida, ir jāuzsver, tā kā ikvienam uzņēmumam ir pienākums nodrošināt tā nodarbināto personu, kā arī viņu privātās dzīves aizsardzību (attiecībā uz pienākumu personas datu apstrādes gaitā nodrošināt fizisko personu privātās dzīves aizsardzību skat. it īpaši Eiropas Parlamenta un Padomes Direktīvu 95/46/EK (1995. gada 24. oktobris) par personu aizsardzību attiecībā uz personas datu apstrādi un šādu datu brīvu apriti (OV 1995, L 281, 31. lpp.), kas aizstāta ar Eiropas Parlamenta un Padomes Regulu (ES) 2016/679 (2016. gada 27. aprīlis) par fizisku personu aizsardzību attiecībā uz personas datu apstrādi un šādu datu brīvu apriti un ar ko atceļ Direktīvu 95/46/EK (Vispārīgā datu aizsardzības regula; OV 2016, L 119, 1. lpp.), uzņēmumam, pie kura tiek veikta pārbaude, var būt stimuls lūgt Komisiju sava uzņēmuma telpās necaurskatīt konkrētus datus, kas varētu kaitēt tā darbinieku vai vadītāju privātajai dzīvei, vai vērsties pie Komisijas ar šīs informācijas atprasījumu. Šādā kontekstā nav tā, ka šādus lūgumus varētu iesniegt tikai attiecīgie darbinieki, kā nepamatoti apgalvo Komisija. Ar tādu pašu pamatojumu var uzskatīt, ka šim uzņēmumam ir interese Savienības tiesā apstrīdēt Komisijas atteikumu apmierināt tā lūgumus.

33 Attiecībā uz apstrīdamā akta, ar ko atteikta aplūkojamo privāto datu konfidencialitātes aizsardzība, būtību ir jāatgādina, ka saskaņā ar pastāvīgo judikatūru par aktiem, attiecībā uz kuriem var celt prasību atcelt tiesību aktu LESD 263. panta izpratnē, ir uzskatāmi pasākumi, kas rada saistošas tiesiskās sekas, kuras var ietekmēt prasītāja intereses, būtiski mainot tā tiesisko stāvokli. Principā starppasākumi, kuru mērķis ir sagatavot galīgo lēmumu, nav uzskatāmi par apstrīdamiem aktiem (šajā nozīmē skat. spriedumus, 1981. gada 11. novembris, *IBM*/Komisija, 60/81, EU:C:1981:264, 9. un 10. punkts, un 2012. gada 14. novembris, *Nexans France* un *Nexans*/Komisija, T-135/09, EU:T:2012:596, 115. un 116. punkts).

34 Konkrētajā Komisijas veikto pārbaužu kontekstā un vispārīgākā ar konkurences jomu saistītu procesu kontekstā tiesas veikta pārbaude par apstākļiem, kādos veikta [Komisijas] pārbaude, principā ietilpst tādas prasības atcelt tiesību aktu tvērumā, kuru attiecīgā gadījumā ceļ par galīgo lēmumu, ko Komisija pieņēmusi saskaņā ar minēto tiesību normu (skat. spriedumu, 2012. gada 14. novembris, *Nexans France* un *Nexans*/Komisija, T-135/09, EU:T:2012:596, 132. punkts un tajā minētā judikatūra).

35 Tomēr no judikatūras izriet arī tas, ka akti, kuri pieņemti sagatavošanas procedūras laikā un ar kuriem būtībā tiek pilnībā pabeigta īpaša procedūra, kas atšķiras no tās, kuras rezultātā Komisijai ir jāpieņem lēmums pēc būtības, un kuri rada saistošas tiesiskās sekas, kuras var ietekmēt prasītāja intereses, būtiski mainot tā tiesisko stāvokli, arī ir apstrīdami tiesību akti (spriedumi, 1981. gada 11. novembris, *IBM*/Komisija, 60/81, EU:C:1981:264, 10. un 11. punkts, un 2012. gada 14. novembris, *Nexans France* un *Nexans*/Komisija, T-135/09, EU:T:2012:596, 116. punkts).

36 Tādējādi ar konkurences lietām saistītu procesu kontekstā jau ir nospriests, ka Komisijas lēmums, ar kuru noraida lūgumu uz advokāta un klienta saziņas konfidencialitātes pamata aizsargāt noteiktu dokumentu, izbeidz īpašu procedūru, kas nošķirama no procedūras, kura ļauj Komisijai lemt par konkurences noteikumu pārkāpuma esamību, un līdz ar to ir akts, par kuru var celt prasību atcelt tiesību aktu (skat. spriedumu, 2007. gada 17. septembris, *Akzo Nobel Chemicals* un *Akcros Chemicals* /Komisija, T-125/03 un T-253/03, EU:T:2007:287, 46., 48. un 49. punkts un tajos minētā judikatūra).

37 Tāpat, lai gan Savienības tiesa līdz šim šādu prasību nav atzinusi par pieņemamu, var uzskatīt, ka Vispārējā tiesa ir pieļāvusi iespēju, ka pārbaudītais uzņēmums tādos pašos apstākļos celtu prasību par lēmumu, ar ko noraidīts lūgums nodrošināt tā darbinieku privātās dzīves aizsardzību. Proti, atgādinājusi 2007. gada 17. septembra spriedumu *Akzo Nobel Chemicals* un *Akcros Chemicals*/Komisija (T-125/03 un T-253/03, EU:T:2007:287) un tajos minēto judikatūru, Vispārējā tiesa, vienlaikus minot iespējamību, ka pastāv "lēmums, [ar ko] atteikt[a] [..] [privātās dzīves] aizsardzīb[a]", tomēr ir konstatējusi, ka šajā gadījumā šāds lēmums nav ticis pieņemts. Tā savu nostāju ir balstījusi uz apstākli, ka laikā, kad tika pieņemts lēmums par aplūkojamo datu pārkopēšanu, prasītājas nedz apgalvoja, ka uz dokumentiem būtu attiecināma aizsardzība, kas līdzīga advokāta un klienta saziņas konfidencialitātes aizsardzībai, nedz identificēja konkrētus aplūkojamos dokumentus vai dokumentu daļas (spriedums, 2012. gada 14. novembris, *Nexans France* un *Nexans*/Komisija, T-135/09, EU:T:2012:596, 129. un 130. punkts).

38 Prasītājas šajā lietā uzsver tieši to, ka to prasības pieteikuma ceturtā prasījuma pirmajā daļā minētais atteikums varētu tikt pielīdzināts atteikumam, kas šajā judikatūrā atzīts par tādu, kas uzskatāms par apstrīdamu aktu.

39 Protams, var uzskatīt – ja kāds uzņēmums norāda uz tā darbinieku vai vadītāju tiesībām uz privātās dzīves neaizskaramību, iebilstot pret pārbaudes gaitā veiktu datortehnikas vai sakaru līdzekļu caurskatīšanu un tajos ietverto datu pārkopēšanu, lēmums, ar ko Komisija noraidījusi šo lūgumu, rada tiesiskās sekas attiecībā uz šo uzņēmumu, būtiski mainot tā tiesisko stāvokli (skat. šā sprieduma 37. punktu). Proti, šis lēmums ietekmē apstākļus, kādos tas nodrošina tā nodarbināto personu privātās dzīves aizsardzību. Turklāt šāds lēmums tam liedz ieguvumu no tā, ka pārbaude aptver tikai "dokumentus, kuri saistīti ar uzņēmējdarbību", kā paredzēts gan Regulas Nr. 1/2003 20. panta 2. punkta b) apakšpunktā, gan judikatūrā (skat. spriedumu, 2013. gada 6. septembris, *Deutsche Bahn* u.c./Komisija, T-289/11, T-290/11 un T-521/11, EU:T:2013:404, 80. punkts un tajā minētā judikatūra).

40 Šajā ziņā ir jānorāda, ka 2007. gada 17. septembra sprieduma *Akzo Nobel Chemicals* un *Akcros Chemicals*/Komisija (T-125/03 un T-253/03, EU:T:2007:287) 51. un 52. punktā – gadījumā, kad Komisijai vēl pirms dokumentu kopēšanas darbībām bija iesniegts lūgums nodrošināt aizsardzību, kas izriet no Savienības tiesību aktos paredzētām tiesībām, – Vispārējā tiesa atzina, ka netieši izteiktais lēmums par atteikumu bija konkretizēts pašā aktā par kopēšanu un par šo dokumentu pievienošanu lietas materiāliem.

41 Tomēr šajā lietā prasītājas pirms strīdīgo aktu pieņemšanas neapgalvoja, ka uz caurskatīto datortehniku un Komisijas pārkopētajiem datiem būtu jāattiecina aizsardzība, kas izriet no to darbinieku un vadītāju tiesībām uz privātās dzīves neaizskaramību. Tikai pēc minēto datu pārkopēšanas un tehnikas, kas varētu ietvert šādus datus, atprasīšanas, prasītājas 2017. gada 24. februārī un pēc tam 13. aprīlī norādīja uz aplūkojamo datu aizsardzību, kas izriet no to darbinieku un vadītāju tiesībām uz privātās dzīves neaizskaramību.

42 Šajā ziņā var norādīt, ka tiesības uz efektīvu tiesību aizsardzību tiesā neaizskar tas, ka uzņēmumam, uz kuru attiecas lēmums par pārbaudi, tiek pieprasīta konkrētu darbību veikšana, lai saglabātu savas tiesības un iespējas izmantot tiesību aizsardzības līdzekļus, kuri dod iespēju nodrošināt to ievērošanu, tostarp darbības, kas izpaužas kā lūgumi Komisijai par aizsardzības nodrošināšanu (skat. šā sprieduma 36., 37. un 40. punktu). Vēl jo vairāk – nupat minētajai, ierodoties uzņēmuma telpās, pirms kopiju izgatavošanas ir jādod tam īss laiks, kurā tas var apspriesties ar saviem advokātiem, lai attiecīgā gadījumā formulētu šādus lūgumus (šajā nozīmē skat. spriedumu, 2013. gada 6. septembris, *Deutsche Bahn* u.c./Komisija, T-289/11, T-290/11 un T-521/11, EU:T:2013:404, 89. punkts).

43 Šajā lietā no minētā izriet, ka Komisijai, kad tā caurskatīja aplūkojamo tehniku un pēc tam pārkopēja tajā ietvertos datus, nebija iespējams pieņemt lēmumu, ar ko tā būtu noraidījusi šādu lūgumu par aizsardzību, ko formulējušas prasītājas.

44 Līdz ar to šī lieta atšķiras no lietas, kurā tika taisīts 2007. gada 17. septembra spriedums *Akzo Nobel Chemicals* un *Akcros Chemicals*/Komisija (T-125/03 un T-253/03, EU:T:2007:287). Proti, tā kā prasītājas iepriekš nav iesniegušas lūgumu par aizsardzību, aplūkojamās tehnikas caurskatīšana un tajā ietverto datu pārkopēšana nevarēja izraisīt apstrīdama lēmuma pieņemšanu, ar ko Komisija būtu noraidījusi, lai arī ne tieši formulētā veidā, šādu lūgumu par aizsardzību (šajā nozīmē skat. spriedumu, 2012. gada 14. novembris, *Nexans France* un *Nexans*/Komisija, T-135/09, EU:T:2012:596, 120.–125. punkts).

45 Līdz ar to šīs lietas faktiskajos apstākļos prasītājas nevar apgalvot, ka šīs prasības celšanas dienā Komisija pārbaudes gaitā būtu pieņēmusi tieši vai netieši formulētu aktu, kas rada tiesiskās sekas, kuras ietekmē to intereses, būtiski izmainot to tiesisko stāvokli.

46 Vēl var piebilst, ka tas nebūtu citādi, ja ceturtā prasījuma pirmā daļa būtu interpretējama tādējādi, ka tā attiecas tikai uz Komisijas lēmumu iegūt un pārkopēt datus saistībā ar prasītāju konkrētu darbinieku un vadītāju privāto dzīvi. Proti, kā izriet arī no šā sprieduma 44. punkta, tā kā prasītājas iepriekš nav iesniegušas lūgumu par aizsardzību, datortehnikas caurskatīšanas un datu pārkopēšanas darbības, kas šajā gadījumā veiktas strīdīgās pārbaudes gaitā, pašas par sevi nevarēja izraisīt apstrīdamu tiesību aktu pieņemšanu.

47 Attiecībā uz ceturtā prasījuma otro daļu, ar ko tiek iebilsts pret aplūkojamo privāto datu atprasījuma lūguma apgalvoto noraidīšanu, ir jānorāda, ka šis atprasījuma lūgums, kas datēts ar 2017. gada 24. februāri, kā prasītājas apgalvo savos procesuālajos rakstos, vai ar 2017. gada 13. aprīli, kā tika norādīts tiesas sēdē, nav formulēts pietiekoši precīzi, lai Komisija šajā ziņā varētu lietderīgi paust savu nostāju, un līdz ar to prasītājas šīs prasības celšanas dienā, no kura atkarīgs tās pieņemamības novērtējums (šajā nozīmē skat. spriedumus, 2014. gada 3. decembris, *Castelnou Energía*/Komisija, T-57/11, EU:T:2014:1021, 34. punkts, un 2016. gada 22. jūnijs, *Whirlpool Europe*/Komisija, T-118/13, EU:T:2016:365, 49. punkts), nebija saņēmušas Komisijas atbildi, kas varētu būt uzskatāma par apstrīdamu aktu. Proti, prasītājas ir tikai minējušas "vairākus dokumentus, kas kaitē to autoru privātās dzīves neaizskaramībai", vispārīgi norādot, ka runa ir par "ziņojumiem, personīgu saraksti, adrešu kartotēkām, telefona zvaniem utt.", un savā 2017. gada 13. aprīļa lūgumā atzīstot, ka tās "izvērtē[ja] daudzos Komisijas pārstāvju pārkopētos dokumentus", lai konstatētu, uz kuriem attiecās šis aizskārums.

48 Līdz ar to no divām daļām sastāvošais ceturtais prasījums ir jānoraida kā nepieņemams.

[..]

Ar šādu pamatojumu

VISPĀRĒJĀ TIESA (devītā palāta paplašinātā sastāvā)

nospriež:

1) **Atcelt Komisijas 2017. gada 9. februāra Lēmuma C(2017) 1057 *final*, ar ko *Intermarché*, kā arī visām tās tieši vai netieši kontrolētām sabiedrībām pieprasa pakļauties pārbaudei atbilstoši Padomes Regulas (EK) Nr. 1/2003 20. panta 1. un 4. punktam (lieta AT.40466 – *Tute* 1), 1. panta b) punktu, kā arī Komisijas 2017. gada 21. februāra Lēmuma C(2017) 1361 *final*, ar ko *Les Mousquetaires*, kā arī visām tās tieši vai netieši kontrolētām sabiedrībām pieprasa pakļauties pārbaudei atbilstoši Padomes Regulas (EK) Nr. 1/2003 20. panta 1. un 4. punktam (lieta AT.40466 – *Tute* 1), 1. panta b) punktu.**

2) **Prasību pārējā daļā noraidīt.**

3) ***Les Mousquetaires* un *ITM Entreprises*, Eiropas Komisija, kā arī Eiropas Savienības Padome katra pati sedz savus tiesāšanās izdevumus.**

Gervasoni Madise da Silva Passos

Kowalik-Bańczyk Mac Eochaidh

Pasludināts atklātā tiesas sēdē Luksemburgā 2020. gada 5. oktobrī.

[Paraksti]